

Nora Roberts

Droomwereld

Proloog

Op een of andere manier, puttend uit een mengeling van trots en angst, wist ze haar hoofd omhoog te houden en de misselijkheid weg te slikken. Het was geen nachtmerrie. Geen duistere fantasie die ze bij zonsopgang van zich af zou schudden. Alles speelde zich echter in een vertraagd tempo af, als in een droom. Ze worstelde zich door een dik watergordijn heen, waarachter ze overal om zich heen de gezichten van de mensen kon zien. Hun ogen stonden hongerig; hun monden gingen open en dicht alsof ze haar met huid en haar wilden verslinden. Hun stemmen ebden weg en rolden haar tegemoet, als golven die tegen rotsen beukten. Sterker, doordringender bonkte haar hartslag, een felle tango in het binnenste van haar ijskoude lijf.

Doorlopen, blijven doorlopen, klonk het bevel van haar hersens aan haar trillende benen, terwijl krachtige handen haar door de menigte in het gerechtsgebouw naar buiten duwden. Bij de stoep aangeland, kreeg ze tranen in haar ogen van het verblindende zonlicht, dus zocht ze zenuwachtig naar haar zonnebril. Ze mochten eens denken dat ze huilde. Ze kon zich niet permitteren haar emotionele zwakte te laten zien. Zwijgen was haar enige pantser.

Ze struikelde en raakte heel even in paniek. Niet vallen! Als ze viel, zouden de journalisten zich gulzig op haar storten en grommend en verscheurend hun tanden in haar zetten, als dolle honden in een konijn. Ze moest overeind blijven, zich nog maar een paar meter staande zien te houden achter haar zwijgen. Zo veel had Eve haar tenminste geleerd. *Geef ze je hersens, meid, maar nooit je gevoel.*

Eve. Ze had zin om te gillen. Haar handen voor haar gezicht te slaan en te gillen, gillen tot alle woede, angst, al het verdriet uit haar was verdwenen.

Vragen werden schreeuwend op haar afgevuurd. Microfoons prikten naar haar gezicht als dodelijke darts, terwijl de mensen van het journaal in de weer waren de finale van de aanklacht van de moord op Eve Benedict te verslaan.

‘Kreng!’ krijste iemand met een stem rauw van haat en tranen. ‘Gevoelloze teef!’

Ze wilde blijven staan en terugschreeuwen: *Hoe weet jij wat ik ben? Hoe weet jij wat ik voel?*

Maar het portier van de limousine stond open. Ze stapte in om te worden gekoesterd in de koelte, beschermd door getint glas. De menigte drong naar voren en perste zich tegen de dranghekken langs het trottoir. Boze gezichten omgaven haar; aasgieren boven een nog bloedend kadaver. Toen de wagen weggleed, keek ze recht voor zich uit, de handen tot vuisten gebald in haar schoot en haar ogen droog, godzijdank.

Ze zei niets terwijl haar begeleider haar een drankje inschonk. Twee vingers brandy. Na haar eerste slok sprak hij kalm, bijna achteloos, met de stem waarvan ze was gaan houden.

‘En, Julia, heb jij haar vermoord?’

1

Ze was een legende. Een product van tijd, talent en haar eigen niet-aflatende ambitie. Eve Benedict. Mannen die dertig jaar jonger waren begeerden haar. Vrouwen benijdden haar. Studiobazen legden haar in de watten omdat ze wisten dat vandaag de dag, nu films werden gemaakt door boekhouders, haar naam puur goud betekende. In een carrière die bijna vijftig jaar omspande, had Eve Benedict de hoogte- en dieptepunten leren kennen, en beide benut om zichzelf om te smeden tot wat ze wilde zijn.

Ze deed wat ze wilde, zowel privé als professioneel. Als een rol haar interesseerde, ging ze erachteraan met dezelfde verve en verbetenheid die ze had aangewend om haar eerste rol te bemachtigen. Als ze een man begeerde, strikte ze hem, om zich pas van hem te ontdoen als ze genoeg van hem had, en – schepte ze graag op – nooit met bitterheid. Al haar ex-minnaars, en het waren er legio, bleven vrienden. Of waren zo verstandig net te doen alsof.

Op haar zevenenzestigste had Eve haar prachtige lichaam in stand weten te houden door middel van discipline en de kunde van haar chirurg. Meer dan een halve eeuw lang had ze zichzelf geslepen tot een scherp lemmet. Ze had zowel teleurstelling als triomf weten te benutten om dat lemmet te stalen tot een wapen dat in Hollywoods monarchie werd gevreesd en gerespecteerd.

Ooit was ze een godin. Nu was ze een koningin met een scherp verstand en een scherpe tong. Weinigen kenden haar hart. Niemand kende haar geheimen.

‘Het is shit.’ Eve slingerde het scenario op de betegelde vloer van het solarium, gaf het een stevige trap en begon te ijsberen. Ze bewoog zich

als immer: met een dun laagje waardigheid over een gloed van sensualiteit. ‘Alles wat ik de laatste twee maanden heb gelezen was shit.’

Haar agente, een ronde vrouw, die er gemoedelijk uitzag maar een wil van staal had, haalde haar schouders op en nam een slok van haar middagcocktail. ‘Ik heb je gezegd dat het rotzooi was, Eve, maar je wilde het toch lezen.’

‘Je zei *rotzooi*.’ Eve nam een sigaret uit een Lalique-bokaal en groef in haar broekzakken naar lucifers. ‘Er kleeft altijd iets positiefs aan rotzooi. Ik heb een hoop rotzooi gedaan en ik gaf het glans. Dit’ – weer gaf ze het scenario een hartgrondige trap – ‘is *shit*.’

Margaret Castle nam nog een slokje van haar grapefruitsap met wodka. ‘Al weer gelijk. De miniserie...’

Een ruk met het hoofd, een snelle blik met ogen zo scherp als een scalpel. ‘Je weet hoe ik dat woord háát.’

Maggie pakte een stukje marsepein en stopte het schielijk in haar mond. ‘Hoe je het ook wilt noemen, de rol van Marilou is perfect voor je. Er is sinds Scarlett geen sterkere, fascinerender *Southern belle* geweest.’ Eve wist het, en had al besloten de aanbieding aan te nemen. Ze gaf echter niet graag te snel toe. Het was niet zozeer een kwestie van trots, maar een kwestie van imago. ‘Drie weken op locatie in Georgia,’ mopperde ze. ‘Stinkkrokodillen en muskieten.’

‘Lieverd, met wie je naar bed gaat is jouw zaak.’ Wat haar een kort lachje opleverde. ‘Ze hebben Peter Jackson voor de rol van Robert gestrikt.’

Eves heldergroene ogen vernauwden zich. ‘Wanneer heb je dat gehoord?’

‘Aan het ontbijt.’ Maggie glimlachte en nestelde zich dieper in de pastelkleurige kussens van de witte rieten sofa. ‘Ik dacht wel dat je geïnteresseerd zou zijn.’

Peinzend, nog steeds in beweging, blies Eve een lange rookwolk uit. ‘Hij ziet eruit als het prijsdier van de week, maar hij doet zijn werk uitstekend. Het maakt het bijna de moeite waard om in een moeras rond te rennen.’

Nu ze beethad, haalde Maggie haar buit binnen. ‘Ze denken ook aan Justine Hunter voor Marilou.’

‘Die bimbo?’ Eve begon te puffen en nog sneller te ijsberen. ‘Ze zou een ramp zijn voor de film. Ze heeft noch het talent noch de hersens om Marilou te spelen. Heb je haar in *Midnight* gezien? Het enige wat niet vlak was aan haar spel was haar borstomvang. Jezus.’

De reactie was precies wat Maggie had verwacht. ‘In *Right of Way* was ze erg goed.’

‘Omdat ze zichzelf speelde: een leeghoofdige sletje. Mijn god, Maggie, ze is een ramp.’

‘Het tv-publiek kent haar naam, en...’ Maggie zocht nog een stukje marsepein uit, bekeek het zorgvuldig en glimlachte. ‘Zij heeft de juiste leeftijd voor de rol. Marilou wordt verondersteld midden veertig te zijn.’ Eve draaide zich met een ruk om. Ze stond in een straal zonlicht, waarbij de sigaret als een wapen tussen haar vingers uitstak. Schitterend, dacht Maggie terwijl ze op de explosie wachtte. Eve Benedict was schitterend, met de scherpe trekken in haar gezicht, die volle, rode lippen, het sluike, kortgeknipte haar zwart als ebbenhout. Haar lichaam was een mannen-droom – lang, soepel, met volle borsten. Het was in diepgekleurde zijde gehuld, haar handelsmerk.

Toen glimlachte ze haar beroemde glimlach, hevig als een bliksem-schicht, die de ontvanger de adem benam. Haar hoofd achterovergooiend, gaf ze een lange, goedkeurende lach ten beste. ‘Midden in de roos, Maggie. Godverdomme, je kent me te goed.’

Maggie kruiste haar plumpe beentjes. ‘Dat mag ook wel na vijfen-twintig jaar.’

Eve schreed naar de bar om zich een hoog glas met sap van verse sinaasappels van haar eigen bomen in te schenken. Daar goot ze een gulle scheut champagne bij. ‘Begin maar aan de deal te werken.’

‘Heb ik al gedaan. Dit project maakt een rijke dame van je.’

‘Ik ben een rijke dame.’ Haar schouders ophalend drukte Eve haar sigaret uit. ‘Dat zijn we allebei.’

‘Nou, dan worden we nog rijker.’ Ze hief haar glas om met Eve te proosten, nam een slok, waarna ze de ijsklontjes liet ratelen. ‘Eh, waarom vertel je me niet waarom je me vandaag écht hebt laten komen?’

Tegen de bar geleund nam Eve een paar slokken. In haar oren fonkelden diamanten; ze was blootsvoets. ‘Je kent me werkelijk te goed. Ik heb

een ander project in mijn hoofd. Ik denk er al een tijdje over. Daar heb ik jouw hulp bij nodig.'

Maggie trok een smalle wenkbrauw op. 'Mijn hulp, niet mijn mening?'

'Jouw mening is altijd welkom, Maggie. Als van een van de weinige.' Ze ging zitten op een met felrood beklede rieten stoel met een hoge rug. Daarvandaan kon ze haar tuin zien, de uiterst zorgvuldig verzorgde bloemen, de nauwkeurig getrimde heggen. Helder water spoot in een marmeren fontein omhoog en glinsterde in het bassin. Daarachter lagen het zwembad en het gastenverblijf – een exacte reproductie van een tudorhuis uit een van haar succesvolste films. Achter een groep palmen strekten zich de tennisvelden uit die ze minstens tweemaal per week gebruikte, een golfbaan waar ze geen belangstelling meer voor had, een schietbaan die ze twintig jaar geleden, na de Manson-moorden, had laten aanleggen. Er was een sinaasappelboomgaard, een garage voor tien auto's, een kunstmatige lagune, en een zes meter hoge stenen muur omsloot dit alles.

Voor elke vierkante centimeter van haar landgoed in Beverly Hills had ze gewerkt. Net zoals ze had gewerkt om van een sekssymbool met een doorrookte stem een gerespecteerd actrice te worden. Ze had offers moeten brengen, maar daar dacht ze zelden aan. Maar de pijn, dat was iets wat ze nooit vergat. Ze had zich omhoog geklauwd langs een ladder die glibberig was van zweet en bloed – en stond al heel lang aan de top. Maar daar stond ze alleen.

'Vertel eens over het project,' zei Maggie. 'Ik geef je mijn mening, daarna mijn hulp.'

'Welk project?'

Beide vrouwen keken in de richting van de deuropening toen er een mannenstem klonk. Er klonk een zweempje van een Brits accent in door, als lak over kostbaar hout, hoewel de man niet meer dan een tiental van zijn vijfendertig jaar in Engeland had gewoond. Paul Winthrops thuis was het zuiden van Californië.

'Je bent laat.' Eve glimlachte echter ontspannen en stak haar beide handen naar hem uit.

'O ja?' Hij kuste eerst haar handen, toen haar wangen, die onder zijn

lippen zacht als rozeblaadjes aanvoelden. ‘Hallo, schoonheid.’ Hij pakte haar glas op, nam een slok en grinnikte. ‘Verdomd, de lekkerste sinaas-appels van de hele streek. Hallo, Maggie.’

‘Paul. Christus, je lijkt met de dag meer op je vader. Ik kan zó een screentest voor je regelen.’

Hij nam weer een slok voordat hij het glas aan Eve teruggaf. ‘Ooit zal ik jou die lol gunnen – zodra het vriest in de hel.’

Hij liep naar de bar, een lange, tanige kerel, wiens wijde overhemd zijn gespierdheid niet kon verhullen. Zijn haar had de kleur van donker mahonie en was verwaaid doordat hij snel had gereden, met het dak van zijn auto omlaag. Zijn gezicht, dat toen hij klein was bijna te fijn was geweest, was verweerd – tot zijn grote opluchting. Eve bestudeerde het nu: de lange rechte neus, de holle wangen, de diepblauwe ogen met hun fijne lijntjes, die voor vrouwen een vloek waren en mannen karakter gaven. Zijn mond, in een grijns gekruld, was sterk en fraai gevormd. Het was een mond waar ze vijftwintig jaar eerder verliefd op was geworden. Zijn vaders mond.

‘Hoe gaat het met die ouwe schurk?’ vroeg ze met enige vertedering.

‘Hij geniet van z’n vijfde vrouw en van de speeltafels in Monte Carlo.’

‘Hij leert het nooit. Vrouwen en gokken zijn altijd al Rory’s zwakke punten geweest.’

Omdat hij van plan was die avond te werken, dronk Paul zijn jus d’orange puur. Hij had zijn dag voor Eve onderbroken, wat hij voor niemand anders zou doen. ‘Gelukkig heeft hij met allebei altijd onverklaarbaar veel geluk gehad.’

Eve trommelde met haar vingers op de stoelleuning. Ze was een kwart eeuw geleden twee korte maar roerige jaren met Rory Winthrop getrouwd geweest en was er niet zo zeker van of ze het met het oordeel van zijn zoon eens was. ‘Hoe oud is deze, dertig?’

‘Volgens haar persinformatie.’ Geamuseerd bracht hij zijn hoofd omhoog toen Eve nog een sigaret van de bokaal griste. ‘Kom op, schoonheid, je gaat me toch niet vertellen dat je jaloers bent?’

Als iemand anders die mogelijkheid had geopperd, had ze hem het vel van zijn botten gerukt. Nu haalde ze slechts haar schouders op. ‘Ik zie niet graag dat hij zichzelf voor gek zet. Trouwens, iedere keer wanneer

hij in het huwelijksbootje stapt, publiceren ze een lijst van zijn exen.’ Een rookwolk versluisde haar gezicht even, waarna hij omhoog werd gesleurd in de luchtstroom van de ventilator aan het plafond. ‘Ik vind het vervelend dat mijn naam met zijn armzaliger keuzes in verband wordt gebracht.’

‘Maar de jouwe schittert het helderst.’ Paul hief zijn glas in een toast. ‘Zoals het hoort.’

‘Altijd de juiste woorden op het juiste moment.’ Tevreden liet Eve zich onderuitzakken. Haar vingers bewogen echter rusteloos over de armleuning van haar stoel. ‘Daaraan herkent men de succesvolle romancier. Wat een van de redenen is dat ik je hier vandaag heb laten komen.’

‘Eén van?’

‘De andere is dat ik je zo zelden zie, Paul, als je midden in een van je boeken zit.’ Weer stak ze een hand naar hem uit. ‘Al was ik maar heel even je stiefmoeder, je bent nog steeds mijn enige zoon.’

Ontroerd bracht hij haar hand naar zijn lippen. ‘En jij bent nog steeds de enige vrouw van wie ik hou.’

‘Omdat je veel te kieskeurig bent.’ Maar Eve kneep zijn vingers samen voordat ze ze losliet. ‘Ik heb jullie tweeën hier niet uit sentimentele overwegingen gevraagd. Ik heb jullie professionele advies nodig.’ Ze nam een trage haal aan haar sigaret, zich terdege bewust van de waarde van de dramatische timing. ‘Ik heb besloten mijn memoires te gaan schrijven.’

‘O, jeezus,’ was Maggie’s eerste reactie, terwijl Paul slechts een wenkbrauw optrok.

‘Waarom?’

Alleen het allerscherpste oor had de weifeling gehoord. Eve had altijd haar tekst bij de hand. ‘Toen ze me die onderscheiding in de maag splitsen voor alles wat ik in mijn leven heb bereikt, werd ik aan het denken gezet.’

‘Dat was een eer, Eve,’ zei Maggie. ‘Niet een stoot onder de gordel.’

‘Het was beide,’ zei Eve. ‘Als ze nou mijn totale werk hadden geëerd, maar mijn leven – en mijn werk – zijn nog lang niet ten einde. Daardoor ging ik wel nadenken over het feit dat mijn vijftig jaar in dit vak verre van saai zijn geweest. Ik denk dat zelfs iemand met Pauls fantasie geen

interessanter verhaal zou kunnen bedenken – met zulke verschillende personages.’ Haar lippen krulden zich traag, zowel boosaardig als met humor. ‘Een paar van hen zullen niet blij zijn hun naam en hun geheim-pjes in druk te zien.’

‘En je vindt niets leuker dan in de pan te roeren,’ mopperde Paul.

‘Niets,’ stemde Eve in. ‘En waarom niet? Saus blijft aan de pan klevend en brandt aan als-ie niet af en toe wordt omgeroerd. Ik ben van plan eerlijk te zijn, op het botte af. Ik verdoe mijn tijd niet met een biografie van een beroemdheid die leest als een perscommuniqué of iets wat is geschreven door een bewonderaar. Ik heb een schrijver nodig die mijn woorden niet zal verzachten of naar zijn hand zal zetten. Iemand die mijn verhaal reconstrueert zoals het is, niet zoals sommigen dat zouden willen.’ De uitdrukking op Pauls gezicht ontging haar niet en ze lachte. ‘Maak je geen zorgen, schat, ik vraag niet aan jou om het te doen.’

‘Volgens mij heb je iemand in je hoofd.’ Hij nam haar glas om haar drankje te verversen. ‘Heb je me daarom vorige week de biografie van Robert Chambers toegestuurd?’

Eve nam het glas aan en glimlachte. ‘Hoe vond je het?’

Hij haalde zijn schouders op. ‘Goed gedaan – in z’n soort.’

‘Doe niet zo snobistisch, schat.’ Geamuseerd gebaarde ze met haar sigaret. ‘Ik weet zeker dat je ervan op de hoogte bent dat het boek uitstekende kritieken kreeg en twintig weken op de lijst van *The New York Times* heeft gestaan.’

‘Tweëntwintig,’ verbeterde hij haar, waardoor ze moest grinniken. ‘Het was best interessant, als je tegen dat patselige en dat machovertoon van Robert kunt, maar wat ik het fascinerendst vond, was dat het de auteur lukte een paar waarheden tussen de zorgvuldig geconstrueerde leugens op het spoor te komen.’

‘Julia Summers,’ opperde Maggie, in hevige tweestrijd of ze nog een stukje marsepein zou nemen. ‘Ik zag haar in *Today*, toen ze het afgelopen voorjaar de promotietour deed. Heel beheerst, heel aantrekkelijk. Het gerucht ging dat zij en Robert iets hadden.’

‘Als dat zo was, heeft ze haar objectiviteit weten te bewaren.’ Eve beschreef met haar sigaret een cirkel in de lucht voordat ze hem uitdrukte. ‘Het gaat hier niet om haar privéleven.’

‘Maar wel om het jouwe,’ hielp Paul haar herinneren. Hij zette zijn glas opzij en kwam dichterbij haar staan. ‘Eve, het idee dat jij je blootgeeft, bevalt me niet. Ook al zegt iedereen duizendmaal dat schelden geen zeer doet, woorden laten littekens na, vooral als ze door een handige schrijver uit hun verband worden gerukt.’

‘Je hebt helemaal gelijk – daarom wil ik ook dat de meeste woorden mijn woorden zijn.’ Ze wuifde zijn protest ongeduldig weg, zodat hem duidelijk werd dat haar besluit al genomen was. ‘Paul, zonder dat we op jouw literaire stokpaardje komen, wat vind je beroepsmatig van Julia Summers?’

‘Wat ze doet, doet ze heel goed. Misschien te goed.’ De gedachte gaf hem een onbehaaglijk gevoel. ‘Je hoeft je niet op deze manier bloot te stellen aan de nieuwsgierigheid van het publiek, Eve. Het geld heb je zeker niet nodig, de publiciteit evenmin.’

‘M’n beste jongen, dit doe ik noch voor het geld noch voor de publiciteit. Ik doe dit zoals ik de meeste dingen doe: voor de bevrediging.’ Eve wierp een blik op haar agente. Ze kende Maggie goed genoeg om te zien dat de raderen al op volle toeren draaiden. ‘Bel haar agent,’ zei Eve kortweg. ‘Doe een voorstel. Ik zal je een lijst met mijn voorwaarden geven.’ Ze stond op om een kus op Pauls wang te drukken. ‘Niet fronsen. Je moet erop vertrouwen dat ik weet wat ik doe.’

Volstrekt beheerst liep ze naar de bar om nog wat champagne in haar glas te schenken, tegelijkertijd hopen dat ze geen bal aan het rollen had gebracht die haar uiteindelijk zou vermorzelen.

Julia wist niet of ze zojuist het fascinerendste kerstcadeau ter wereld had gekregen of een enorm brok steenkool. Ze stond thuis in Connecticut in de ruime erker en keek hoe de wind de sneeuw in een verblindend witte dans meesleepte. Aan de overkant van de kamer knetterden en gloeiden de houtblokken in de brede stenen open haard. Felrode kousen hingen aan weerskanten van de schoorsteenmantel. In gedachten verzonken tikte ze tegen een zilveren ster, waardoor die aan de tak van de blauwspaar begon rond te draaien.

De boom stond precies midden voor het raam, exact waar Brandon hem wilde hebben. Ze hadden de manshoge spar samen uitgezocht,

hem puffend en blazend de zitkamer in gesleept, waarna ze een hele avond zoet waren geweest met optuigen. Brandon wist van elke versiering waar hij die wilde hebben. Toen zij het engelenhaar in vlokken over de takken wilde gooien, had hij erop gestaan dat het in strengen werd gedrapeerd. Hij had de plek al uitgekozen waar ze hem op nieuwjaarsdag zouden planten, waarmee het nieuwe jaar, in hun nieuwe huis, met een nieuwe traditie werd gestart.

Op zijn tiende was Brandon al zeer op tradities gesteld. Misschien, dacht ze, doordat hij nooit een traditioneel thuis had gekend. Terwijl ze aan haar zoon dacht, viel Julia's blik op de cadeaus die onder de boom waren opgestapeld. Ook hier heerste orde. Net als andere tienjarigen kon Brandon het niet laten de kleurige pakjes door elkaar te schudden, eraan te snuffelen en ermee te rammelen. Hij had de nieuwsgierigheid, én de slimheid, om via hints los te peuteren wat erin zat. Maar als hij een pakje teruglegde, kwam het weer keurig op zijn plaats terecht.

Over een paar uur zou hij zijn moeder beginnen te smeken of hij vanavond, op kerstavond, één cadeautje – eentje maar – mocht openmaken. Ook dat was traditie. Ze zou het niet toestaan. Hij ging zeuren. Zij zou net doen of ze ertegen was. Hij zou haar weten over te halen. En dit jaar, bedacht ze, vierden ze eindelijk Kerstmis in een echt huis. Niet in een appartement midden in Manhattan, maar een huis, een thuis, met een tuin om sneeuwpoppen te maken, een grote keuken speciaal om koekjes in te bakken. Ze had er zo naar gesnakt hem dit alles te kunnen geven. Ze hoopte dat dit het feit dat ze hem geen vader kon geven, een beetje hielp goedmaken.

Ze keerde zich van het raam af en liep de kamer in. Een kleine, tengere vrouw in een te wijd flanellen overhemd en slobberige spijkerbroek. In haar vrije tijd kleepte ze zich altijd nonchalant, om bij te komen van de tot in de puntjes verzorgde, koel-zakelijke vrouw die men kende. Julia Summers was trots op het beeld dat uitgevers, het televisiepubliek en de beroemdheden die ze interviewde van haar hadden. Ze was tevreden over haar interviewtechniek, waarmee ze uitviste wat ze van anderen moest weten, terwijl zij heel weinig over haar wisten.

Wie de moeite nam haar persmap in te kijken, kwam aan de weet dat ze in Philadelphia was opgegroeid als enig kind van twee succesvolle ad-

vocaten. Er stond in dat ze aan Brown University had gestudeerd en dat ze een alleenstaande ouder was. De wapenfeiten van haar loopbaan werden erin opgesomd, haar onderscheidingen. Maar er werd niet in vermeld dat ze de drie jaar die voorafgingen aan de scheiding van haar ouders door een hel was gegaan, of het feit dat ze op haar achttiende haar zoon alleen op de wereld had gebracht. Er stond niets in over het verdriet dat ze voelde toen ze haar moeder en haar vader nog geen twee jaar na elkaar verloor. Midden twintig was ze toen.

Hoewel ze er nooit een geheim van had gemaakt, was het allerminst algemeen bekend dat ze was geadopteerd toen ze zes weken oud was en dat ze exact achttien jaar later was bevallen van een zoon, wiens vader op de geboorteakte als onbekend vermeld stond.

Julia beschouwde die weglatingen niet als leugens – hoewel zij zelf natuurlijk wel de naam van Brandons vader kende. Het simpele feit was dat ze als interviewer te gehaaid was om in de val te lopen en iets te onthullen wat ze niet van plan was te onthullen.

En geamuseerd omdat het haar zelf maar al te vaak lukte façades neer te halen, genoot ze van de Miss Summers zoals ‘men’ die kende: die haar donkerblonde haar in een strakke Grace Kelly-rol droeg, die voor keurige, elegante pakjes in diepe kleuren koos, die bij *Donahue*, *Carson* of *Oprah* kon opduiken om een nieuw boek aan te prijzen zonder een spoor te tonen van de ziekmakende zenuwen die in haar binnenste tekeergingen.

Als ze thuiskwam, wilde ze alleen nog Julia zijn. Brandons moeder. Een vrouw die graag voor haar zoon kookte, haar meubels afstofte of haar tuin probeerde in te richten. Thuis een goede sfeer scheppen was haar belangrijkste werk en schrijven maakte dat mogelijk.

Nu, terwijl ze wachtte tot haar zoon de deur binnen kwam vliegen om haar alles te vertellen over het sleeën met de burens, dacht ze aan het aanbod waarover haar agente haar zojuist had opgebeld. Het kwam zomaar uit het niets.

Eve Benedict.

Nog steeds onrustig ijsberend, rommelde Julia wat met haar snuisterijen, schudde kussens van de sofa op, legde tijdschriften anders neer. De woonkamer was een gezellige rommel, wat meer door haar kwam dan

door Brandon. Terwijl ze piekerde over een plek voor een vaas met droogbloemen, of hoe een porseleinen schaal moest staan, stapte ze over uitgetrapte schoenen heen, keek over een mand met wasgoed dat nog gevouwen moest worden. En dacht nog steeds na.

Eve Benedict. De naam tolde als iets magisch door haar hoofd. Dit was niet zomaar een beroemdheid, maar een vrouw die het verdiend had een ster genoemd te worden. Haar talent en temperament waren even bekend en werden evenzeer gerespecteerd als haar gezicht. Een gezicht, dacht Julia, dat bijna vijftig jaar lang in meer dan honderd films het witte doek had gesierd. Twee Oscars, een Tony, vier echtgenoten – dat waren nog maar een paar van de bekroningen die haar trofeeënkast bevatte. Ze had het Hollywood van Bogart en Gable nog gekend; ze had alles overleefd, zelfs triomfen gevierd, in de dagen toen het studiosysteem moest wijken voor de accountants.

Na bijna vijftig jaar in het voetlicht zou dit de eerste door Benedict goedgekeurde biografie worden. Zeker voor het eerst dat de diva contact had gezocht met een auteur, en haar volledige medewerking had aangeboden. Met voorwaarden, hielp Julia zichzelf herinneren, en ze liet zich op de bank zakken. Het waren die voorwaarden die haar hadden gepocht haar agent te zeggen dat ze nog niet moest toehappen.

Ze hoorde de keukendeur dichtslaan en glimlachte. Nee, er was eigenlijk maar één reden waarom ze twijfelde om die gouden ring te grijpen. En die was net thuisgekomen.

‘Mam!’

‘Kom eraan.’ Ze liep naar de gang, zich afvragend of ze meteen over het aanbod moest vertellen of ermee wachten tot na de kerst. Het kwam niet in haar op dat ze beter eerst zelf een besluit kon nemen en het dan aan Brandon vertellen. Ze liep de keuken in en bleef toen grinnikend staan. Even voorbij de drempel stond een sneeuwhoop met donkere, opgewonden ogen. ‘Ben je naar huis gelopen of gerold?’

‘Het was geweldig.’ Brandon was manmoedig met zijn geruite das in de weer, die nat en in de knoop om zijn nek hing. ‘We gingen een steile helling af en Wills oudere broer gaf echt een harde zet. Lisa Cohen gilte en bleef de hele tijd gillen. Toen ze van de slee viel, begon ze te huilen. En haar snot werd ijs.’